

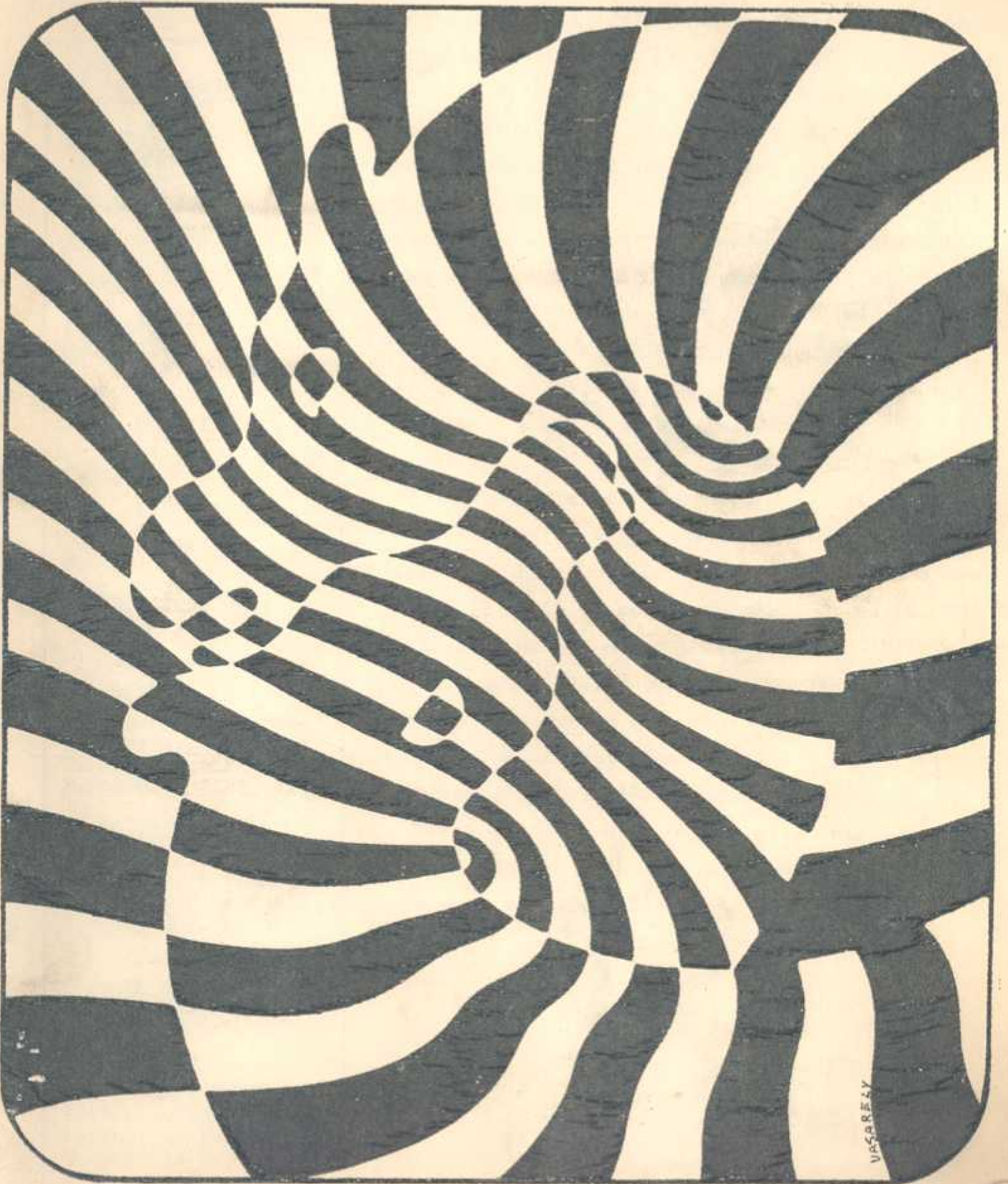
X

ALEPI

revista dels estudiants de matemàtiques

núm. 0

maig 78

VASARELY

presentació

Tenir un butlletí intern de la facultat, pensat i dirigit pels estudiants, és un projecte que molts hem tingut, i més d'una vegada. Aquest butlletí té que ser, per un costat, un organ de difusió dels problemes que ens afecten (procés constituent, etc.), però no pot limitar-se a això, sino que la seva funció més important ha de ser afavorir el debat, bé entre els mateixos estudiants, bé amb d'altres estaments de la facultat, o amb qui sigui de fora d'aquest centre, sobre els temes d'interés comú com a gent que pretén treballar en matemàtiques: història de la matemàtica, problemes matemàtics, etc..

No estàn exclosos per tant d'aquest butlletí tots aquells treballs que qualsevol de vosaltres pugui escriure, siguin del caire que siguin.

Aquest primer número ha estat elaborat amb moltes presses, i per tant té moltes falles. Encare que sembli dedicat íntegrament al Claustre, no era aquesta la nostra intenció, sino que vé imposat tant per ser aquest el tema universitari més important del moment, com per la necessitat de que al menys un exemplar de la revista sortís abans d'acabar les classes, si més no per servir de precedent pel pròxim curs.

La revista està oberta a tot tipus de col·laboració o suggerències, i esperem que el pròxim número compleixi millor tots els seus objectius.

SUMARI

PRESENTACIO	
pàg.....	3
PER LA UNITAT DELS ESTUDIANTS	
pàg.....	4
JUNTA FACULTAT	
pàg.....	5-6
CALENDARI	
pàg.....	7-8
L'ESTATUT DEL PROFESSORAT	
pàg.....	9-10-11
PROS I CONTRES	
pàg.....	12-16
DE LA COMISSIO"	
pàg.....	17
ENQUESTA	
pàg.....	18
EXAMENES ¿porqué?	
pàg.....	19
POESIA	
pàg.....	20
ENTRETENIMENTS	
pàg.....	21

Col.laboradors :

J.Rotger, J.Pericàs,
Y.Guevara, A.Vinocua,
J.Plà, P.Casares,
M.Pedrosa, A.Seguí.

Equip tècnic :

J.Elias, P.Carmona,
A.Vinocua, E.Comas,
MªJ.Mora, S.Zarzuella,
J.Cortés, F.Serrano.

L'equip tècnic no es fa responsable de les opinions dels col.laboradors.

Edita: estudiants de la Fac. de Matemàtiques de la U.C.B.

PER LA UNITAT DELS ESTUDIANTS

En aquests moments ens trobem en una Universitat que pretén retrobar-se, en una Universitat que està il·lençada a un gran debat, en una Universitat que molts volem veure-la canviar profundament; és necessari estar informat de tots els esdeveniments que en ella es produeixen, i poder estendre aquesta discussió a tots els qui participem en la vida universitària.

De cop i volta ens hem trobat amb un seguit d'esdeveniments que han fet canviar, menys del què voldriem, la nostra vida comunitària. Encara que feia molt temps que esperavem el canvi, aquest ens ha sorprès bastant desorganitzats, i a hores d'ara encara no ens hem adaptat plenament a aquesta situació. En la nostra Universitat, de la mateixa manera que en les altres dues, ens trobem en un procés constituent, i els estudiants, com els altres estaments, no tenim una organització, o organitzacions, que ens puguin ser útils. Els sindicats estudiantils, elements fonamentals d'organització, que en altres països són la cosa més normal, aquí no existeixen i de moment no es veu la possibilitat de que existeixin, al menys a curt termini.

La necessitat d'unes organitzacions reivindicatives i de forta implantació entre els estudiants, ha de ser una de les nostres fites. Cal que la nostra veu sigui escoltada, i que els estudiants juguem un paper decisiu en el desenvolupament de la vida universitària.

Es cert que ara no sembla el moment més adequat per demanar que s'obri un debat profund sobre el paper dels estudiants en la Universitat. La situació política i social, a nivell estatal, és confusa, i els passos que es van donant per a conquerir una democràcia certa, són tant petits que és fàcil caure en el desengany. Però una anàlisi seriosa de la situació general, ens pot portar a creure que és precisament per això, per a sortir d'aquesta situació de inestabilitat, que és absolutament necessari anar a buscar la unitat en tots els camps per poder avançar, amb pas decidit, vers una nova societat. Això per universitaris vol dir que hem d'avançar vers una nova universitat, una universitat oberta, catalana, democràtica, científicament vàlida, al servei d'una Catalunya veritablement autònoma. És per això que ara més que mai cal unir tots els esforços, evitar els sectarismes, oblidar vells privilegis, i anar envers una nova universitat. I els estudiants no hi podem restar-hi aliens. J.R.

JUNTA DE FACULTAT

El dijous 20 d'abril es reunia la Junta de Facultat i el primer punt després dels assumptes de tramit era: "Elección de un profesor de la facultad para la Junta de Gobierno".

En arribar a aquest punt el Doctor Vaquer, reglament en ma, ens va recordar que la Junta de Govern hi assistia el degà de la facultat, "un profesor catedrático ó no, elegido por la facultad" i un estudiant.

Per qué això d'entrada? Sense dir-ho explícitament s'estava destacant que si bé el professor que hi havia anat darrerament (els dos anys que dura la representació) era un PNN: Sr. Giral, res sentava precedent perquè el nou elegit ho fos també.

Quatre estaments constituïxen la universitat i tres d'ells són presents a la Junta de Govern: numeraris, PNNs i estudiants. Però els estatuts actuals, provisionals desde ja bastants anys ençà, no estableixen la composició de la Junta de Govern per estaments sinó per facultats.

És a dir que hi van el degà, un professor i un estudiant, i en lloc està escrit que el professor hagi d'esser PNN.

Cara a aconseguir un equilibri i un consens entre els diferents estaments capaç de tirar endavant el procés constituent obert pel claustre, molts som els que pensem que entre tant no s'acabin de fer els estatuts, bó seria que els diferents estaments estiguessin en paritat als organismes de govern encara que els papers no ho diguin.

I amb tot això, qué va passar a la junta?

Després de la clarificadora intervenció del Dr. Vaquer es preguntà si hi havia voluntaris i en sortiren dos: Dr. Gaeta i Dr. Pla. Un catedràtic i un PNN. Sense comentaris. És prou clar que varem votar els estudiants. Si voleu recordar el resultat numèric de la votació " secreta " us dic qui erem i fen càlculs: 10 vots pel Dr. Gaeta.

7 vots pel Dr. Pla.

1 vot blanc.

I estavem allà 5 estudiants, 4 PNNs (faltava el del departament de càlcul numèric) i 9 numeraris.

El Dr. Gaeta va agrair la confiança que havien posat en ell. Va remarcar que anava a la junta de Govern representant a la facultat com deien els papers; per tant, representant a tots els seus membres: numeraris, PNNs i estudiants. Vam respirar profundament i dintre nostre vam agrair que no ens haguessin retirat l'estudiant de la junta de Govern. Fet i fet si el professor ja ens representava, reduir el nombre de membres d'un organisme de Govern sempre podia agilitzar el seu funcionament. No en dubtem de les bones paraules i de l'esprit del Dr. Gaeta, però hem de recordar que la Universi-

tat la componen diferents estaments, que han de treballar junts per resoldre els problemes, i per tant la presència dels representants de tots els estaments és necessària a tots els organismes de govern.

També voldria comentar la frase que va afegir en Dr. Gaeta a la seva salutació: " Voy por el camino de formar parte de todo comité no vacío ".

Completament d'acord. És ben cert que els numeraris de la facultat estan enviant al Dr. Gaeta a tot arreu on és necessària la presència d'un numerari per facultat (comissions,...) i ara ja van pel camí de enviar-lo a tot arreu com a representant de tots els professors de la facultat.

Donada la automarginació dels numeraris de la nostra facultat, amb l'excepció del Dr. Gaeta, que si bé s'ha retirat de la comissió de l'estatut del professorat ha continuat assistint a les sessions del claustre, els hi resulta molt profitós enviar a tot arreu al Dr. Gaeta. És allò del ja s'ho faran però ja que tenim un catedràtic ben disposat a anar-hi enviem-l'ho que sempre queda millor. De passada, la informació serà més de primera ma que si no hi anem.

Dr. Gaeta, si ja ho veu que l'envien a tot arreu, n'ha tret conclusions de perquè és així ?

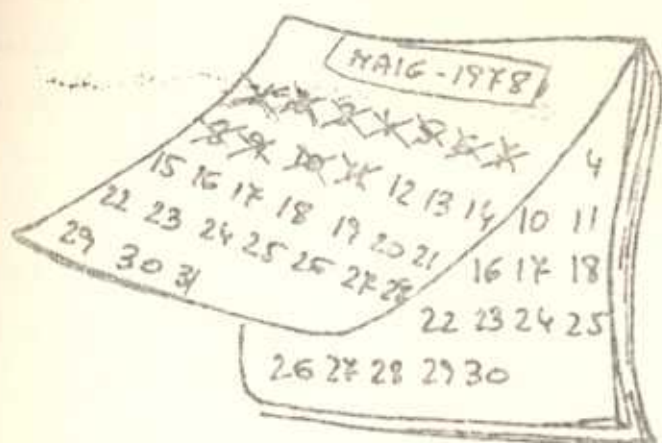
He overt uns quants interrogants, però a la vegada jo mateixa m'els he contestat. Subjectivament si es vol, però des de el punt de vista dels estudiants que anem a la Junta.

La visió que he donat pot semblar molt tancada i com si ja sabessim el resultat de l'elecció abans d'anar a la Junta. És ben cert que ja sabem el resultat perquè el divendres anterior s'havien reunit els numeraris i havien decidit enviar-hi a "proposar", si preferim, a en Gaeta. Donada la composició de la Junta de Faciltat tot era dat i beneit.

Yolanda Guevara.

CALENDARI

Quan es parla de la conveniència o no d'establir un calendari acadèmic, sovint apareixen elements que dificulten el raonament objectiu sobre el tema. És clar que, malauradament encara hi han avui

estudiants que tenen que alternar el treball i l'estudi, i això, malgrat pugui semblar marginal condiciona el tema, doncs d'entrada resulta difícil definir a l'estudiant, és a dir, quan ens referim a les formes com és desenvolupa un treball el primer que té que quedar clar és qui realitza aquest treball, i en el cas del estudiantat és difícil trobar un model o unes condicions generals que puguin servir com a criteri de caracterització.

Durant molts anys la Universitat ha servit com a productora de títols, i la majoria de casos l'individu que entrava a la Universitat aspirava únicament a aconseguir un títol que li servís per accedir a un cert "status" social, lamentablement aquest esperit és un lastre que encara avui patim, encara són molts estudiants els qui aspiren únicament a obtenir el grau de llicenciatura. Aquest factor, junt amb les particulars condicions en que es desenvolupa la vida acadèmica (qualitat de l'ensenyament, mètode, ...) fa que avui sigui poc atractiu i a vegades pesada l'assistència a les classes. El problema és que paulatinament això va comportant una certa degradació de la vida universitària, i no em refereixo únicament a la Universitat com a institució, sinó a la funció social que aquesta té, la qüestió essencial és que no es tracta de que hi hagi molts titulats i prou, sinó que es tracta de que n'hi hagi molts i bons.

Arribat aquí es podria pensar que el problema de l'estructuració d'un calendari acadèmic resulta banal, si no comparem amb altres qüestions, voldria assenyalar que l'absentisme a les aules no fa sinó agreujar la degradació, penso que cal doncs assegurar en un primer estadi la identificació dels estudiants i a la vegada dels professors amb allò que s'està fent.

Crec que un primer pas (que no l'únic) és establir uns calendaris cada inici de curs acadèmic, i per calendaris em refereixo no únicament el fet d'establir els dies lectius i els que no ho seran. Opino que en aquest calendari, que hauria de ser fruit d'un acord entre professors i estudiants, s'hauria de recollir allò que es farà durant el curs, així com el mètode que es seguirà.

El que em sembla és que hi ha d'anar desterrant la idea, a vegades inconscientment sostinguda, de que l'estudiant universitari és un grup social privilegiat, el qual pot decidir alegrement els seus ritmes de treball, i decidir alegrement, perquè en molts casos no es té suficientment clar el fet que ja esmentava al principi, es a dir, no es tracta d'obtenir una titulació i prou, sino d'adquirir una autèntica formació.

Finalment voldria apuntar la idea de que si el que es vol és millorar la nostra Universitat, difícilment ho aconseguirem restant fóra d'ella. En la mesura que l'estudiant aconseguixi una real integració en el seu centre d'estudi, en les classes, en els departaments, ... s'aconseguirà augmentar l'interés per allò que s'està fent. J.P.

(Mafalda n.º 3 Ed. Lumen)

Degut a un acord pres pel Claustre en tots aquells articles on es parla de professor ordinari s'ha d'entendre professor habilitat, i on diu professor habilitat s'ha d'entendre professor ordinari.

L'ESTATUT DEL PROFESSORAT

L'estatut del professorat pretén regular la contractació, qualitat i estabilitat laboral del personal docent de la Universitat de Barcelona.

Consta de 72 articles, distribuïts en 7 títols i 12 mesures transitòries.

La distribució del professorat queda reflexada en el següent quadre:

Professorat permanent	{ en formació ordinari habilitat
professorat no permanent	{ associat extraordinari

Professorat en formació.-

La seva comesa és formar-se gradualment en l'activitat acadèmica. Per a accedir a la plaça, són requisits indispensables, tenir el grau de llicenciatura i haver estat durant un any com a mínim de becari en formació. El contracte del professorat en formació dura tres anys, després dels quals podrà optar a la plaça de professor ordinari. El professor en formació ha de donar un cert nombre de classes, que no podrà superar a un terç de les corresponents a una disciplina.

Professorat ordinari.-

La seva docència té plena responsabilitat i autonomia. Dirigeix la formació docent i investigadora dels professors en formació adscrits al seu càrrec. S'accedeix a la plaça per concurs públic de mèrits (presentació de curriculum i programa de l'àrea disciplinària), essent necessari haver realitzat el doctorat o treball d'investigació equivalent. El contracte serà indefinit.

Els professors de cada departament escolliran, d'entre aquells professors ordinaris i habilitats que tinguin el grau de doctor, els professors coordinadors, per un període de tres anys.

Professor habilitat.-

Tot professor ordinari que hagi estat dos períodes com a professor coor-

dinador, serà nomenat professor habilitat. La remuneració base dels professors ordinaris i habilitats serà idèntica.

Professor associat.-

Quan es produeixi una vacant de professor ordinari no coberta immediatament, es podrà contractar un professor associat. La vacant haurà de ser co-

berta per via reglamentària en el plaç màxim d'un any.

També es podrà contractar professors associats per impartir seminaris d'una durada inferior a quatre mesos.

Professor extraordinari.-

Serà contractat per la Universitat de Barcelona en virtut del seu prestigi tècnic o científic, per donar tota mena de cursos, doctorats... Les condicions del seu contracte seran fixades per la junta de Govern de la Universitat.

Comissió de contractació

Per a una adequada contractació dels professors de la Universitat, es crearan comissions de contractació per cada una de les vacants produïdes.

Composició:

- a) Un professor designat per la Junta de Govern, no ha de pertànyer necessàriament a la Universitat.
- b) Dos professors del departament on s'hagi produït la vacant, elegits pel mateix departament.
- c) Dos professors de disciplina anèlega o afí, designats per la Junta de Facultat.
- d) Un estudiant del segon cicle de la llicenciatura i
- e) un professor en formació del departament.

Funció:

Aquesta comissió evaluarà els mèrits de cada candidat a la plaça, els qui s'els hi podrà demanar tota la informació que es cregui convenient.

El tipus de contracte del professor permanent serà laboral a tots els efectes.

Comissió de control

L'activitat acadèmica de tots i cadascun dels professors de la Universitat serà controlada i avaluada cada cinc anys, o abans si la comissió ho creu convenient.

Cada Facultat disposarà de la seva comissió de control, que estarà integrada pels següents membres:

- a) Dos professors coordinadors, un d'ells habilitat.
- b) Tres professors ordinaris.
- c) Un professor en formació i
- d) tres estudiants, un de primer cicle i dos de segon cicle.

La durada de cada comissió serà d'un any.

En cada control, la comissió disposarà d'un informe del departament respectiu i d'un informe elaborat pels estudiants.

Si un professor és objecte d'una valoració negativa, serà preceptiva la seva avaluació anual durant dos anys consecutius. Després de tres resolucions consecutives desfavorables sobre el professor, de la comissió de control, s'en resoldrà el seu contracte amb la Universitat.

Disposicions transitòries

Per passar de la situació actual del professorat, a la que preveu el present estatut, s'han elaborat les següents mesures transitòries:

- llibertat pels actuals numeraris, per integrar-se a la normativa del present estatut, o bé, per continuar depenent de l'administració civil de l'estat, conservant tots els seus drets. Els que s'integrin, seran automàticament nomenats habilitats.
- tot professor no numerari, tindrà un plaç de cinc anys per optar al càrrec de professor ordinari, des de la posta en vigència del present.
- a cada Facultat determinades comissions transitòries de contractació.

Comissió de estudiants

pros i contres

M'han demanat si volia dir quelcom relatiu a l'elaboració de l'avantprojecte de l'Estatut del professorat que, amb més o menys encert, ha portat a terme la Comissió Claustral corresponent i, d'antuvi, se m'ha plantejat la disjuntiva natural de parlar del contingut del dit avantprojecte o bé de parlar de les filosofies, de les ètiques i -per qué no dir-ho- de les polítiques que s'han respirat en la Comissió quan han sorgit qüestions "conflictives". M'he inclinat, és clar, per la segona opció ja que el contingut d'un avantprojecte, acabat, està a l'abast de tot aquell que es digni de llegir-lo. Això em servirà, d'una banda, per exposar, des d'el meu punt de vista o xarxa receptora, la problemàtica que constantment ha enfrontat dues tendències, al menys, i d'altra per a fer arribar a tots els universitaris, des de la realitat d'una Facultat de Matemàtiques, la problemàtica profunda que, en torn de la qüestió del professorat, la Universitat té plantejada. Que cada universitari hi reflexioni i doni la seva resposta.

Una disculpa a tots els qui es puguin sentir tergiversats o mal comprensos; no pretenc pas d'ésser dogmàtic. Sí pretenc, en canvi, d'ésser contundent a fi de fer patents les contradiccions. Futures crítiques i rèpliques a aquesta exposició per part d'altres ens ajudarà a tots a aclarir més i més quines són aquestes contradiccions - o, potser, dialèctiques - i en quins termes estan plantejades.

La primera gran controvèrsia que ha sorgit a l'hora de plantejar-se el professorat de la nostra Universitat ha estat: "doctorat-no doctorat". I és que es parteix de dues posicions contraposades; l'una es recolza constantment en l'acumulació de titulacions acadèmiques cada vegada més i més exigents i, encara més, en l'adquisició, sempre a través d'exàmens més o menys complexos, d'una garantia total sobre la qualitat tècnica del nostre professorat; l'altra es recolza només en el compliment satisfactori d'una tasca encomenada per la societat a la que es serveix; no calen títols, ni possessions: basta el treball i damunt d'ell recau tota la responsabilitat.

Però no s'esgoten aquí les postures antagòniques d'aquesta controvèrsia. Existeix controvèrsia entre els qui sostenen la creença de que es pot

exigir un doctorat ja que la nostra Universitat té capacitat per a produir-ne (i si no en té sempre podem manllevar-lo a una universitat europea o americana) i aquells que creuen que la nostra Universitat no té possibilitats d'oferir doctorats de qualitat i que solament un resurgiment vivencial de la Universitat pot potenciar un desenvolupament futur. Massa freqüentment hem sentit dir: "els doctorats es fan com a butifarres" i, malauradament, a voltes hom s'està referint a doctorats ja qualificats i molt ben qualificats; es pensa que, si per mantenir un lloc de treball - en el qual, generalment, hom es dedica a la docència i no a la investigació (i això ho veiem perfectament a la nostra Facultat; no cal pas anar més lluny) impossem com a requisit un treball d'investigació, les mateixes circumstàncies ens portaran a l'única conseqüència possible: "tot val". Novament veiem que el treball fet, millor encara, el reconeixement de la tasca realitzada, és l'única exigència i és un dret.

Però no acaben pas aquí les distintes consideracions en torn de l'esmentat dilema. Queda encara la necessitat de classificar el tipus de professorat universitari de la mateixa manera que es classifiquen els ensenyaments en un primer-segon cicles (llicenciatura) i un tercer cicle (grau-doctorat). En la primera etapa ens trobem amb una tasca fonamentalment de transmissió - això és docent - de coneixaments de forma estructurada; en la segona cal iniciar-se en les qüestions de recerca i d'estudi. Si no plantejem seriosament la divisió del treball - això significa, professors amb dedicació docent autèntica i viscuda i professors apassionats per la tasca investigadora - la Universitat no s'en surtirà i d'aquesta afirmació en tenim un exemple clar: l'actual Universitat que, teòricament, disposa d'un professorat dedicat a ambdues tasques. No és necessari, crec, cap més comentari.

L'avantprojecte de l'Estatut del professorat no ha gosat de recollir aquesta darrera concepció i no ens ha pas de sorprendre; és degut a la desconfiança que tothom té - tan de bò no fés així! - de la investigació en la nostra universitat: tothom pensa que un professor solament investigador - és a dir, aquell que té per docència la pròpia investigació en equips de treball - pot esdevenir un "viu". Ara bé, ultra això, hom vol exigir el doctorat com a requisit previ. D'on pensem que han de sortir aquests doctorats?

Una segona contradicció de la que adoleix l'avantprojecte de l'Estatut del professorat prové del pacte.

El moment polític és de "transició o pacte o consens" i no és pas de "ruptura". Fa un moment vivia el "general" i tothom tenia por del ^{que} passaria quan faltés. No ha passat res, però encara tenim por del que ha passat o o pot passar. L'home mediocre - jo, per exemple - es pregunta si la por és autèntica qualitat de l'home. De qué serveix la intel·ligència del nostres prohomes - si n'hi ha - quan no és capaç d'actuar en front del canvi constant? La intel·ligència pot aturar-se i viure aturada?

Això fa que l'avantprojecte de l'Estatut hagi de conservar tot el que tenim intentant, si pot!, donar al Cesar el que és del Cesar, és a dir a tot el qui actua i fa de professor, la qualitat de professor, però al mateix temps ha de conservar els títols "monàrquics i feudals" de l'Edat Mitjana, que encara perduren en la nostra societat actual. Això porta a un avantprojecte que contempli un cert paral·lelisme entre el nou i el vell. Sembla com si hom volgués tenir present la dita bíblica: "el pare de família treu de l'arca el nou i el vell" (Mt. 13-52b).

Aquest fet porta a la tipologia del professorat que es contempla en l'avantprojecte: professor ordinari i professor habilitat, però és clar que, si oblidem el pacte, ningú no sap el perquè d'aquesta tipologia. Aquest fet porta a una situació de "caos". El professor habilitat, qué és? qué el diferencia del professor ordinari? Ningú no ho sap i, per això, en l'avantprojecte queda difós i obscur.

Potser la divisió real rau en tasques diferents que ens permetrien de contemplar amb realisme diferents tipus de professors. Quedaria encara pendent la qüestió de la categoria i el sou. Pot ésser diferent la categoria entre els qui tenen funcions diferents?, i el sou?; o bé tot aquell que serveix té la mateixa categoria i el mateix sou, malgrat la diferència de funcions?.

Aquí entraria, potser, millor una diversa "casuística" a l'hora de contractar per a diverses funcions i la proposta presentada a la Comissió pel Dr. Frederic Gaeta - si responia una realitat concreta, a una concreta problemàtica i es podia fer efectiva en la situació present -. Els professors que volguessin dedicar-se a la investigació haurien, d'alguna manera, de justificar-ne la seva capacitat i qualitat. Qué millor que padrins i d'altres homes del mateix "mètier" per a donar-ne fé i raó?

Però aquesta situació té cabuda, no utòpica, en la nostra Universitat - i en particular, en la nostra facultat? Quin és el volum de docència ben o mal donada? Quin és el volum de recerca real o fictícia? Quins són els resultats d'una i altra? Quina proporció de professorat es dedica a una i al-

tra? Amb quins resultats? La resposta vos la podeu donar vosaltres mateixos.

Un tercer problema que planteja l'avantprojecte és el de la desconfiança. Els qui tenen el poder "fàctic" diem, si diuen encara avui, qui serveix i qui no serveix, si bé els qui "no valien" (és a dir els qui no guanyaren les oposicions) seguien en la "docència menor" (és a dir: de PNN) i és que, en l'oposició, no es diu pas que tal o qual professor no valgui com a tal; el que es diu que és millor o pitjor opositor, -no creuen - o no volen creure ó el que fora dramàtic no poden creure- en una selecció natural donada en funció de la tasca encomenada. El qui la compleix, val; el qui no la compleix -malgrat totes les esperances que en ell haguéssim dipositat els títols, la intel·ligència (com a més coeficient) - no val.

Si creiem que la Universitat - això és, nosaltres mateixos - vol renovar-nos volem una Universitat millor en una societat que, potser, surt d'una tenebría massa llarga. Aleshores perquè desconfiar? Perquè presuposar que els companys de les diverses comissions, sorgides de les distintes facultats, van de mala fé i trepitjaren la il·lusió per la que tots treballem? Es que la desesperança del règim franquista ha pogut - esperem que no - matar tota possibilitat de confiança en el nostre futur fet de la nostra suor, tasca i esforç? Calen, doncs comissions de control, selecció, evaluació, contractació que tinguin les mans lliures i cal una Universitat "viva", gens poruga, amatent a tota brutícia, a cada injustícia, a totes les malversecions, etc. capaç de portar a terme totes les seves aspiracions i reivindicacions. Cal dedicació - si entenc per dedicació, la docent, la investigadora, la de gestió, l'econòmica, etc...! Aquest és l'esperit que hem defensat. crec en l'avantprojecte.

Un darrer problema que l'avantprojecte recull en les transitòries és que a ningú no se li trepitgi cap dret adquirit amb el seu treball. Tot aquell que ha treballat - si el seu treball no ha estat solament la constància en un paper "mullat", sinó que ha estat real i efectiu - ha d'esser protegit. Potser n'2més tenen reivindicacions envers els seus drets els presos, els exiliats, els emigrats...? No tenen també reivindicacions tots aquells que han estat sotmesos a la injustícia, que han vist negat el valor de la seva lluita, de la seva tasca, de la seva aportació personal i col·lectiva?

Respondre amb justícia a aquestes preguntes pacte a la urgència de protegir contra la injerència dels drets adquirits - també amb diligència i esforç - per aquells que han "concurssat en oposicions", el dret del treball de tots. O bé hi ha drets que són prioritaris damunt dels altres?

sobre
al costat de la comissió
sota

Aquest escrit pretén ser una valoració del funcionament de la comissió del Claustre per l'estatut del Professorat. Aquesta valoració ha de ser, al meu entendre, negativa.

El secretariat permanent, format per un membre de cada estament, va ser totalment incapaç de moderar els debats, tallar les discussions en el moment oportú, etc. Ultra això haig de dir que el President del secretariat es prenia sempre l'última paraula abans de les votacions, fet que podia influir notablement en les mateixes.

Un altre punt negatiu, i que atribueixo a tota la comissió, és el fet que ben poques vegades es va respectar el reglament intern de la comissió, essent protestades (en veu baixa) les decisions antireglamentaries del secretariat pels membres perjudicats per tal decissió.

Ara bé, el punt més negatiu és el gran abstenionisme que hi ha hagut en totes les sessions: dels 80 i tants membres possibles hi han assistit, com a màxim, 35. Això va provocar que la majoria de les votacions es guanyessin, o perdesin, per un marge molt petit.

Els primers enfrontaments van sorgir, ja, a la primera sessió amb la discussió sobre la exigència o no del doctorat per ser professor de la UCE. Cal dir que el sector de numeraris no va vulger, o no va saber, escoltar els arguments donats per no exigir el doctorat. Arrel d'això es va produir una setmana de tensions i pressions que va desembocar en una proposta de l'equip rectoral en el sentit de suspendre durant dues setmanes les sessions i nomenar una ponència redactora. Després d'una llarga discussió no es va nomenar aquesta ponència fins a la següent sessió. Per tant, i a efectes pràctics, es posà en pràctica la proposta de l'equip rectoral.

Amb tot això hi va haver un intent per part dels numeraris d'abandonar la comissió, però, a la vista del text presentat per la ponència, no es van retirar i les següents sessions van ser un xic més suaus. Les tensions van ser provocades, en general, pels diferents interessos entre numeraris i no numeraris, i també per que la Universitat està dividida en dos grans blocs: Ciències i Lletres.

En resum es podria dir que la comissió ha funcionat en contra del seu reglament, el secretariat no ha fet la seva funció com a mesa, hi ha hagut un abstenionisme molt elevat i moltes tensions.

Pere Casares.

L'any passat, quan un claustre -el primer en molts anys- decidís canviar la seva composició per l'actual, amb representació igualitària de numeraris, no numeraris i estudiants i un percentatge de no docents, començava un procés de remodelació de la universitat, que encara no ha concluit.

Així, durant aquest any, s'ha fet una tasca que podríem anomenar constituent, cap aquesta nova universitat. Aquét procés del que es parla més en detall en altres punts d'aquesta revista, ha atés ara el primer resultat concret: l'estatut del professorat. En el moment d'escriure aquestes ratlles, aquest estatut no té, encara, un redactat definitiu, però, m'interessa tractar un punt que d'una o altre manera surt en qualsevol dels redactats proposats.

Efectivament, en tots aquests redactats es crea una comissió de control del professorat, que és l'encarregada de realitzar controls periòdics dels membres del cos docent. Aquesta comissió queda, però, en llibertat de considerar els elements de judici que cregui convenient. En alguns redactats es fa menció específica de que un dels elements a considerar serà l'opinió dels estudiants, i no cal dir, estem d'acord.

Per això, ja que aquesta comissió haurà de començar haviet la seva tasca, i veien que els estudiants no disposem d'una estructura sòlida a la qual confiar la nostra representació (la seva construcció és una de les tasques prioritàries que ens han d'ocupar ara), crec que seria desitjable que es fes una enquesta, que recollís l'opinió del estudiantat sobre cada professor.

Aquesta idea no és nova, sino que ha estat proposada molts cops, però, em sembla, mai no ha estat tant adequada com ara, quan cal mesurar l'opinió del estudiantat, i aquest sembla el mitjà més adequat.

No vull proposar aquí cap criteri per la realització d'aquesta enquesta. Això tocarà als que s'encarreguin de dissenyar-la. Sembla però, que és ara, al acabar el curs, el moment més apropiat, i vull destacar també la necessitat de que sigui la facultat la que la realitzi, car d'altre manera el resultat serien segurament posats en dubte.

Aquesta sembla, doncs, una oportunitat per a conèixer objectivament l'opinió dels estudiants en un aspecte tant íntimament lligat al funcionament de la Facultat. Les autoritats de la mateixa tenen ara la paraula.

Alvar.

ENQUESTA

Exámenes

¿para qué?

Cada año, en esta época, nos enfrentamos al mismo problema: discutir un calendario de exámenes y tratar de aprobar, luego, el mayor número posible de asignaturas, sin que nos importe el método que utilicemos para ello. No hay tiempo de preocuparnos del porqué y para qué hacemos estos exámenes o de si son realmente válidos como criterio de valoración.

Si lo que se pretende es hacer una criba, es indudable que es el mejor método. Con absoluta seguridad, podemos afirmar que menos de un diez por ciento de alumnos superan los cinco cursos en el tiempo previsto de cinco años. ¿Quiere esto decir que el noventa por ciento de los que ingresan en esta Facultad no valen para dedicarse a las matemáticas?. Nosotros pensamos que no. Y esto es la primera prueba de la ineficacia de este sistema de evaluación.

Por otra parte, cabe preguntarse si todo aquel que puede exhibir su papeleta de aprobado, cree en confianza que posee unos conocimientos mínimos sobre esa materia. Muchas veces encontramos injusto un suspenso, pero también la mayoría de nosotros podríamos habernos quejado, alguna vez, de un aprobado no merecido. Es evidente que no lo vamos a hacer ya que para ninguno de nosotros los exámenes son una demostración de los conocimientos adquiridos, como en principio parece su finalidad, si no una barrera a superar.

Es un secreto a voces que determinadas asignaturas se han aprobado, durante muchas promociones, por puro ejercicio de copiada. Y en las que no es posible hacerlo, nos limitamos simplemente a pasarnos unas cuantas noches en vela acumulando en nuestra memoria la mayor cantidad posible de teoremas y proposiciones, que

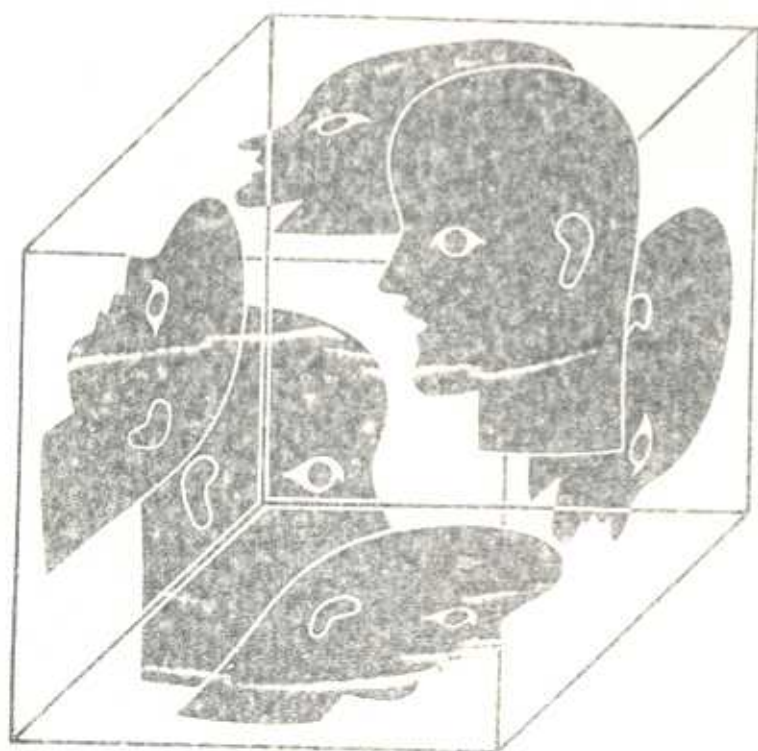
trataremos de reproducir el día del examen, olvidándonos después de su existencia. No queremos decir, claro está, que no haya excepciones, pero se dan en un número tan reducido que no tiene valor representativo.

Otro síntoma de la deformación producida por los exámenes es que al valorar una asignatura, solo lo hacemos en función de la dificultad o facilidad de la misma, olvidándonos la mayoría de las veces del interés que pueda tener. Y esta dificultad, no viene dada en función del programa, sino por el profesor que la imparte, y por el tipo de examen que acostumbre a poner.

Con un poco de empeño, lo que se adquiere a lo largo de la carrera es una cierta capacidad de asimilación, pero la formación científica es casi nula en la mayoría de los casos.

Aceptando pues, la poca utilidad de los exámenes, tal como se llevan a cabo actualmente, se puede tratar de solucionar el problema de dos maneras: mejorando en lo posible estos exámenes o buscar otros métodos. Nosotros nos decantamos por la segunda solución, ya que creemos que traería consigo un cambio favorable del sistema de enseñanza de esta Facultad, puesto que el actual sirve únicamente para superar esas pruebas.

Pretendemos iniciar un proceso de discusión sobre cuales podrían ser estos métodos y esta revista puede contribuir al debate si los interesados expresan aquí sus opiniones. Será difícil buscar una solución, pero no por ello es un problema inabordable.

LETRE A UNA MILITANT morta la nit del 12-13 d'abril del 1978.

A tú, que quasi no sé ni com te dius!
que has mort aquesta nit!
que has trencat ja les cadenes!.

Tú, que has sabut el que era la lluita,
que no t'has deixat guanyar per "democràcies",
i que vares veure fà molts dies
alló que potser jo
ara començo a veure.

Militant.
Amb "carnet"?

De vegades,
per buscar la veritat,
per buscar la llibertat,
aixó sobra.

Perqué militar, només és lluitar.
Perqué militar, és, sobretot, lluitar.

Sabies que la llibertat s'ha de guanyar,
que la veritat s'ha d'ensenyar,
que la por s'ha de fer perdre.

La por:
Qui, potser, amb més por que tú?

Coneixies l'enganyifa de la falça història.
Coneixies l'abús que imposava una "pau".

I buscaves uns amics,
I cercaves l'ajud.

Potser cal tornar a començar;
ara sense tú.

La veritat encara no ha estat dita,
ni la llibertat guanyada,
ni la por perduda.

Amb tú, Roser Cabré Verdiell,
torno a emprendre la lluita.

entreteniments

1.- Gats i ratolines

Un gat i mig mengen un ratolí i mig en un minut i mig. Quants gats seràn necessaris per menjar 60 ratolines en 30 minuts?

2.- APLICACIÓ ELEMENTAL DE LA TEORIA DE NOMBRES A LA ARQUEOLOGIA

La partisana (partisana: antiga arma arma semblant a la alabarda)
Durant la guerra 1914-1918, en uns treballs de fortificació a Itàlia es va descobrir una partisana enterrada allí des d'una antiga batalla.
Si es multiplica la llargada de la partisana, mesurada en peus, primer per la meitat de l'edat del capità que es va distingir en aquella batalla, després pel nombre de dies del mes en que es va trobar la partisana i finalment per la quarta part del nombre d'anys transcorreguts entre la seva desaparició i la seva descoberta, s'obté 225 533.

Com s'en deia el capità i en el curs de quina batalla va ser enterrada la partisana?

3.- Un nenúfar que dobla la seva superfície cada dia, tarda 50 dies en cobrir l'estany del pati de ciències de la universitat.

Quants dies tardaràn en plenar-lo dos nenúfars de la mateixa espècie?

Tenim dotze bolas iguals exteriorment, de les quals onze tenen el mateix pes i una el té diferent, no sabem si per excés o per defecte. Averiguar en tres pesades quina és la bola defectuosa i si pesa més o menys que la resta.

POESIA

A una classe de Anàlisis
tres mil moscas acudieron
pero corriendo salieron
cuando escucharon el rollo
pues se dijeron:
¡esto no es miel que es "bollo"!
y a lo lejos se perdieron
y aquí termina este embrollo.

Calderón de la Faca

Razonamiento sentencioso

Amarrado al duro banco
de una clase triste y fría
una mañana de Marzo
la cabeza me dolía.
Yo mismo me preguntaba
¿pero qué hago aquí sentado?
si estoy mejor acostado
sin escuchar tanta tabarra.
Sin pensarlo más me voy
¿Para qué me voy a quedar
si ya convencido estoy
de que no voy a aprobar?

(del mismo autor)